

flasklerne? Og så kan det da godt være – jeg har svært ved at tænke på den måde, men det kan da godt være, at det er sådan – at Venstre og De Konservative, da de stod derude på side-linjen, følte, at nu måtte de være med på banen. Det hørte vi jo meget om hele dagen i går.

Og hvad var det næste mål så? Det var integrationsloven. Og så blev man jo nærmest nødt til at sige ja, fordi man så nødig ikke ville være med, så skidt være med, om det er skidt!

I den forbindelse vil jeg også lige nævne nogle af de ting, som fru Birthe Rønn Hornbech ridsede op med hensyn til de såkaldte stramninger, f.eks. i forhold til Udlændingestyrelsen:

Hvad sker der, hvis kommunerne ikke selv kan klare det? Hvilken kompetence har Udlændingestyrelsen så? Er det ikke nøjagtig den samme kompetence, som der var i forslaget, da det blev fremsat første gang: Så kan Udlændingestyrelsen gå ind og opkøbe boliger, og så er der en tvangsfordeling, altså fuldstændig det samme, som vi har diskuteret hele vejen igennem.

Og med hensyn til spørgsmålet om begrænsningen af familiesammenføringerne glemmer man at sige, at det bare drejer sig om forældrene. Og hvor mange drejer det sig om på årsbasis? 20-40 stykker eller noget i den retning? Det synes jeg også man skylder at fortælle i stedet for at lade, som om det her er en gevaldig stramning.

Det er simpelt hen grotesk, og jeg kan godt sige, at selv om vi nok har vidst i Dansk Folkeparti, at det ville ende sådan, er vi alligevel utrolig skuffede. Og derfor vil jeg spørge Venstre og De Konservative: Hvor er oppositionen egentlig blevet af, altså den opposition, der burde være til den socialdemokratisk styrede regering, hvor er den henne? Går den og putter sig ude i sidegangene og synes, den nu bare skal være med ved bordet, så skidt være med, hvordan det tegner sig? Og så på sådan et vigtigt område, som i den grad har præget debatten!

Jeg kan garantere, at Dansk Folkeparti vil fremsætte de nødvendige lovforslag og beslutningsforslag og stille de nødvendige forespørgsler – med garanti – og at vi selvfølgelig fortsat vil prøve at påvirke Venstre og De Konservative. Men der ligger jo desværre nok en meget stor begrænsning i det, når nu Venstre og De Konservative har besluttet sig til at stemme for, for så er udlændingedebatten død her, mener man. Men jeg skal garantere for, at det vil den fortsat ikke være rundt omkring i for-

samlingshusene, på gadehjørnerne, i butikkerne, til selskaberne og i familierne, og det er naivt, hvis man forestiller sig dét med hensyn til de her lovforslag.

Arne Melchior (CD):

Som CD har meddelt i betænkningerne, stemmer vi for begge de to lovforslag, som her er til behandling.

Fru Birthe Rønn Hornbech sagde, at vi kun har fået det næstbedste, og det kan jeg da godt være enig med hende i, men det må man jo ofte nøjes med. Der er tilmed et gammelt mundheld, der siger, at det bedste ofte er det godes fjende. Og hvis man ikke vil lade sig nøje med andet end det allerbedste eller den allerbedste, så risikerer man at få noget, der er meget, meget ringere.

Og nok set igennem lidt andre briller end fru Rønn Hornbechs finder vi da heller ikke, at dette lovgivningskompleks på nogen måde er ideelt eller perfekt, men vi har altså et overordnet synspunkt, som jeg også gav udtryk for den 22. januar, da vi første gang behandlede disse ting her i salen, nemlig at nok er nok: Nu har disse ting været i spil i næsten et år, i hvert fald siden vi i oktober fik en ny indenrigsminister. Og det spil handler altså hverken om kroner og øre eller om procenter eller om varer eller gods, men faktisk om mennesker, og det handler om mennesker, der har det mere ondt, end de fortjener, og mere ondt, end vi bryder os om at have det. Og hvis vi havde det tilsvarende ondt, ville vi nok udbede os en noget finere behandling, end Danmark i øjeblikket yder de pågældende mennesker.

Og jeg vil godt gentage, hvad jeg tillod mig at sige i min tale den 22. januar:

Tænk, hvis det var fru Birthe Rønn Hornbech eller undertegnede eller enhver af dem, der er til stede her, som måtte flygte fra sit land – sådan noget er jo set før, og det har som regel ikke været det danske folks eller de danske loves fejl, men deres fejl, som havde magten her i landet på det tidspunkt – og vi så kom til grænsen for det land, vi søgte tilflugt til, og der så stod en gendarm med et skilt og sagde: Stop, hertil og ikke længere! Vor kvote – som fru Pia Kjærsgaard plejer at elske at sige det: vor kvote – af flygtninge, af stakkels mennesker, som vi kan optage, er slut for i år; den er opbrugt. Så kom igen om et halvt års tid, når det er blevet et nyt år, så skal vi se, om vi kan vise dig barmhertighed.